

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**

PERFIL

ANDREA CAMILLERI HA VISITAT BARCELONA PER RECOLLIR EL PREMI CARVALHO A LA TRAJEKTÒRIA LITERÀRIA. MENTRE ELS LECTORS ESPEREN UN NOU CAS DE MONTALBANO, BROMERA PUBLICA 'EL MOVIMENT DEL CAVALL'

Un instant de reflexió a la muntanya russa

JOAN GARÍ

Confessaré, d'entrada, que tinc un prejudici ferm respecte a les novel·les anomenades "de gènere". Com

tots els prejudicis, té alguna cosa d'injust –probablement–, però també el considere fonamentat en una base fàcilment explicable. Posem, per exemple, la "sèrie negra", les històries que abans s'anomenaven "de lladres i serenos". Tots els anys hi ha desenes –centenars, milers– de títols de "sèrie negra", en tots els idiomes. S'hi dediquen congressos i tesis doctorals, la crítica hi ronroneja, i frueixen de l'acceptació d'una massa agraïda de lectors. I a mi

per què no em fa el pes, en termes generals? Perquè em fa la sensació que ha esdevingut un clixé, una manera fàcil d'estructurar i informar una novel·la quan l'escriptor no hi té cap altra idea o cap altre pla vàlid. Passa el mateix que a les pel·lícules de l'Oest de sèrie B, no és que no hi puguem trobar qualitat, però les convencions genèriques ofeguen les aportacions individuals.

Dic tot això, òbviament, perquè *El moviment del cavall* –que Bromera publica en català per primera vegada– és una novel·la policíaca, tot i estar ambientada a la Sicília del segle XIX. Ja sé que serà un colp dur per a la legió de fans d'Andrea Camilleri (Porto Empedocle, 1925), però jo he llegit aquest llibre amb una sensació poderosament ambivalent: per un costat, hi resultava indubtable l'habilitat purament tècnica de Camilleri; per un altre, el corsé tantes vegades repetit –l'heroi enfrontant-se a una xarxa mafiosa que posa en perill la seua pròpia vida– provocava que la lectura de la novel·la es convertira, a poc a poc, en un petit tedi evitable.

Un llibre a la velocitat de la llum

Sí, he dit "tedi" i és fàcil –el prejudici, recordeu-ho– que siga un terme que molt poca gent relacione amb l'estil de Camilleri. Al capdavant, el seu relat comença amb un capellà intentant sodomitzar una feligresa [sic] –una viuda jove de carns naturalment generoses–, i de seguida ens embarca en una muntanya russa que sabem que no parará. La manera de narrar és singularment àgil –i, més que àgil, rabent–. Tot passa a la velocitat de la llum. Els verbs són la clau d'aquest estil. N'abusa

EL MOVIMENT DEL CAVALL
ANDREA CAMILLERI
BROMERA
TRADUCCIÓ
D'ENRICH SALOM
238 PÀG./19,95 €

tant, l'autor, que de vegades resulta imprecís: "Agafà Catarina pels peus, la va treure a mitges del llit i, mentre ella es doblegava dòcilment com una nina de drap, li va treure la camisa de dormir, la tornà a deixar estirada al llit, li obrí les cames, la penetrà i ejaculà". El *cavaliere* Bruccleri fa això amb la seua criada, però és un episodi d'ejaculació precoç o només una manera singularment ràpida de narrar un fet? El context no ho aclareix (Andrea Camilleri cau presoner de la seua pròpia celeritat).

Teatralitat bufa

Si a tot això hi afegim que *El moviment del cavall* té aquest aire de teatralitat bufa tan típicament italiana –i que personalment em resulta enervant–, comprendreu que la meua avaluació no pugui ser positiva. Naturalment, és només una manera de veure-ho. Al cap i a la fi, massa sovint oblidem que una crítica –literària, cinematogràfica, pictòrica...– és simplement una opinió argumentada. Crec que és en l'aspecte argumentatiu on rau la clau de volta de tot, per això he provat d'explicar tan bé com he sabut el sentit d'aquesta valoració meua.

Dit tot això, els lectors que no tinguen cap prejudici contra la sèrie negra –o que l'estimen boja–, els amants de les històries emocionants ambientades en llocs exòtics, els seguidors de Camilleri en general i tots aquells que simplement vulguen passar una bona estona tot llegint un llibre, sense més cabòries, poden emprendre sense més preàmbuls *El moviment del cavall*. I poden llençar sense cap recança aquesta ressenya a les escombraries. ♦

ELS SEGUIDORS DE CAMILLERI I AQUELLS QUE VULGUIN PASSAR UNA BONA ESTONA LLEGINT UN LLIBRE PODEN EMPRENDRE 'EL MOVIMENT DEL CAVALL'

PERE TORDERA

EL SECRET DE...

Carlos Ruiz Zafón

Carlos Ruiz Zafón compon música. Des de fa dècades. Ho fa per alleugerir la ment durant el procés d'escriure i per afinar l'atmosfera de les seves narracions. S'aixeca de la taula de treball, s'asseu al piano i toca a veure què li surt. I si no toca al piano, juga amb la multitud d'aparrells d'edició de música que assegura que té per compondre peces musicals. Són centenars d'hores enregistrades que podrien servir de banda sonora de les seves novel·les. Al'abril, al Palau de la Música s'interpretarà una suite simfònica de 27 minuts inspirada en

L'ombra del vent (Planeta). El concert s'anuncia com una estrena mundial però el fet és que aquesta peça ja havia sonat abans.

Ruiz Zafón viu a Los Angeles. La seva vida promocional als Estats Units és intensa, probablement com la de cap altre escriptor en castellà. Penguin va encarregar una edició en audiollibre de *L'ombra del vent*. L'editorial va comentar a Zafón que contractarien un compositor per afegir una banda sonora a la narració. Zafón va explicar que no calia perquè ell ja n'havia fet la música. El llibre va

anar acompanyat de la llista de cançons en una edició limitada. Un exemplar d'aquesta edició va anar a parar a una emissora de música clàssica dels Estats Units. L'emissió va provocar una allau de peticions per saber on es podia comprar. Va ser aleshores que Zafón va decidir fer públiques les seves creacions musicals.

Zafón és un músic autodidacta. No va estudiar al conservatori però ja d'adolescent visitava les botigues de música de Barcelona a la recerca de partitures i tractats. A casa no tenien piano i l'escriptor

CRISTIAN SEGURA

UN JOVE CARLOS RUIZ ZAFÓN VA TOCAR DAVANT DE JORDI PUJOL 'EL BLUES DEL TECNOPAPA'

ha explicat aquesta setmana al Palau de la Música que passava les tardes a cases d'amics que sí que en tenien per practicar. De fet, les tres primeres intervencions públiques de Zafón van ser tocant el piano. La més coneguda, la primera, va ser en un programa del canal català de Televisió Espanyola. Un Zafón adolescent va interpretar als estudis de Miramar una creació irreverent titulada *El blues del tecnopapa*, amb un espectador d'excepció que era entrevistat aquell dia en aquell programa: el president Jordi Pujol. ♦